

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η πίστη αποκτά το πραγματικό της περιεχόμενο όταν γίνεται τρόπος ζωής

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Την Κυριακή 25 Οκτωβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και στη συνέχεια τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Καρδίτσομαγούλας.

Κατά τη διάρκεια του κηρύγματός του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στη σημασία της πίστεως στον Ιησού Χριστό, φωτίζοντας βασικές πτυχές της χριστιανικής ζωής μέσα από τη διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου. Ιδιαίτερη αναφορά έγινε

στο ζήτημα της δικαιώσεως και της σωτηρίας του ανθρώπου, οι οποίες δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως αποτέλεσμα αποκλειστικά των έργων του νόμου, αλλά συνδέονται ουσιαστικά με την πίστη στον Ιησού Χριστό.

Η αναφορά αυτή ανέδειξε την κεντρική θέση του Χριστού στην πορεία του ανθρώπου προς τη σωτηρία. Η χριστιανική πίστη δεν είναι απλώς η αποδοχή ορισμένων αληθειών ούτε εξαντλείται στην εξωτερική τήρηση τύπων και κανόνων. Αποτελεί μια ζωντανή σχέση με τον Χριστό, η οποία καλείται να επηρεάζει ολόκληρη την ύπαρξη του ανθρώπου, τις σκέψεις, τις επιλογές και τις πράξεις του. Η πίστη αποκτά το πραγματικό της περιεχόμενο όταν γίνεται τρόπος ζωής και καθορίζει την καθημερινή στάση του χριστιανού απέναντι στον Θεό και στους συνανθρώπους του.

Στο πλαίσιο αυτό, ο Ποιμενάρχης στάθηκε στην ανάγκη να υπάρξει συνέπεια ανάμεσα σε όσα ο άνθρωπος λέει, σε όσα πιστεύει και σε όσα τελικά πράττει. Η απόσταση που ενδέχεται να δημιουργείται ανάμεσα στην ομολογία της πίστεως και στην καθημερινή συμπεριφορά αποτελεί ένα ουσιαστικό ζήτημα πνευματικού προβληματισμού. Ο χριστιανός καλείται να εξετάζει τον εαυτό του με ειλικρίνεια και να αναρωτιέται κατά πόσο οι επιλογές του ανταποκρίνονται στην πίστη που ομολογεί.

Η ζωή σύμφωνα με το θέλημα του Χριστού προϋποθέτει προσωπικό πνευματικό

αγώνα. Ο άνθρωπος καλείται να αναγνωρίζει τα πάθη και τις αδυναμίες του, να αγωνίζεται εναντίον τους και να μην αφήνει τις επιθυμίες και τα κριτήρια του κόσμου να καθορίζουν απόλυτα την πορεία του. Η πνευματική ζωή δεν είναι μια στατική κατάσταση, αλλά μια διαρκής προσπάθεια μεταμορφώσεως της καρδιάς και αναπροσανατολισμού της υπάρξεως προς τον Θεό.

Η αναφορά στη ζωή «εν Χριστώ» ανέδειξε ακριβώς αυτήν την ανάγκη της εσωτερικής αλλαγής. Ο Χριστός δεν καλεί τον άνθρωπο σε μια επιφανειακή θρησκευτικότητα, αλλά σε μια βαθύτερη σχέση μαζί Του, η οποία επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεται τον εαυτό του, τους άλλους και τον κόσμο. Η διαρκής αναφορά στον Χριστό, η προσπάθεια να διαμορφώνονται οι σκέψεις και οι πράξεις σύμφωνα με τη διδασκαλία Του και η απομάκρυνση από όσα αιχμαλωτίζουν την καρδιά αποτελούν στοιχεία αυτής της πνευματικής πορείας.

Σημαντική θέση στο κήρυγμα είχε και η αγάπη του Χριστού προς τον άνθρωπο, όπως αυτή φανερώνεται μέσα από τη θυσιαστική προσφορά Του. Ο Χριστός παρέδωσε τον εαυτό Του για τη σωτηρία του κόσμου, φανερώνοντας την αγάπη του Θεού προς ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η προσφορά αυτή δεν αποτελεί απλώς ένα γεγονός του παρελθόντος, αλλά το θεμέλιο της χριστιανικής ζωής και την πρόσκληση προς κάθε πιστό να ανταποκριθεί στην αγάπη του Θεού με έμπρακτο τρόπο.

Η αγάπη, επομένως, δεν μπορεί να παραμένει μια αφηρημένη έννοια ή μια γενική διακήρυξη. Καλείται να εκφράζεται στις καθημερινές σχέσεις, στη συμπεριφορά, στην αντιμετώπιση του συνανθρώπου και στην προσπάθεια να ζει κανείς σύμφωνα με το πνεύμα του Ευαγγελίου. Η ζωή εν Χριστώ συνδέεται άμεσα με την καλλιέργεια της αγάπης και της αδελφoσύνης, καθώς και με την ουσιαστική συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στην ευαγγελική διήγηση της θεραπείας του

δαιμονισμένου στην περιοχή των Γαδαρηνών. Το περιστατικό αυτό παρουσιάζει τη συνάντηση του Χριστού με έναν άνθρωπο που υπέφερε εξαιτίας της δαιμονικής κατοχής, αλλά και την αντίδραση των κατοίκων μετά την απελευθέρωσή του. Παρά το γεγονός που εκτυλίχθηκε μπροστά τους, εκείνοι ζήτησαν από τον Χριστό να απομακρυνθεί από την περιοχή τους.

Η στάση αυτή αποτέλεσε αφορμή για έναν βαθύτερο προβληματισμό σχετικά με τη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό. Η παρουσία του Χριστού και η πρόσκληση που απευθύνει στον άνθρωπο δεν γίνονται πάντοτε αποδεκτές, καθώς η αληθινή συνάντηση μαζί Του προϋποθέτει αλλαγή της ζωής και αναθεώρηση στάσεων που ενδέχεται να έχουν παγιωθεί. Μέσα από αυτήν την ευαγγελική διήγηση αναδείχθηκε το ερώτημα κατά πόσο ο άνθρωπος επιτρέπει πραγματικά στον Θεό να ενεργεί στη ζωή του ή, αντίθετα, Τον απομακρύνει από την καθημερινότητά του.

Ο προβληματισμός αυτός αφορά και τον σύγχρονο χριστιανό, ο οποίος καλείται να εξετάσει όχι μόνο όσα ομολογεί με τα λόγια του, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο ζει. Η πίστη στον Χριστό προϋποθέτει διάθεση προσωπικής μετανοίας, πνευματικής εγρηγόρσεως και ουσιαστικής αλλαγής. Δεν αρκεί να αναγνωρίζει κανείς τη σημασία της παρουσίας του Θεού, όταν οι καθημερινές του επιλογές και οι προτεραιότητές του αφήνουν τον Χριστό στο περιθώριο της ζωής του.

Μέσα από τη διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου και την ευαγγελική διήγηση, αναδείχθηκε έτσι η ανάγκη ο χριστιανός να ζει με επίκεντρο τον Χριστό, καλλιεργώντας μια πίστη που δεν περιορίζεται στη θεωρία, αλλά εκφράζεται με συνέπεια, αγάπη και πνευματικό αγώνα. Η ζωή «εν Χριστώ» αποτελεί μια συνεχή πορεία, κατά την οποία ο άνθρωπος καλείται να απομακρύνεται από τα πάθη που τον δεσμεύουν και να προσανατολίζει ολόκληρη την ύπαρξή του προς το θέλημα του Θεού.

Το κήρυγμα ανέδειξε, τελικά, την ανάγκη η χριστιανική πίστη να γίνεται καθημερινό βίωμα, μέσα στην προσωπική ζωή και στην εκκλησιαστική κοινότητα. Η διδασκαλία του Χριστού καλεί τους πιστούς σε μια ζωή αγάπης, αδελφοσύνης και ουσιαστικής κοινωνίας με τον Θεό, ώστε η παρουσία Του να μην αποτελεί μια τυπική αναφορά, αλλά τον πυρήνα της υπάρξεως και της πορείας τους.

